

Vysvědčení

Možná vás bude zajímat, jak to dopadlo s tím mým vysvědčení z předchozího příběhu. Nakonec jsem skutečně dostal dvojku z chování, dvě čtyřky a pět trojek. Jeden předmět jsem si tak zlepšil ze čtyřky na trojku.

Když jsem přišel domů, táta mrknul na vysvědčení a zjevně nebyl spokojen.

„Co to je? Ty darebáku! Za takové výsledky tě budu muset potrestat, jak jsem ti slíbil! Teď ale nemám čas, takže dnes v osm hodin večer přijdeš do mé pracovny a tuhle záležitost nějak dořešíme.“

Přikývl jsem a byl jsem v tu chvíli rád, že jsem nedostal nařezáno, i když jsem stejně tužil, že výprasku asi neujdou.

Večer před osmou hodinou jsem zaklepal na dveře tátovy pracovny.

„Tak pojď dál.“, vyzval mě hlas zpoza dveří.

Vstoupil jsem. Otec byl u knihovny a něco tam rovnal.

„Jsem rád, že jsi přesný.“, pochválil mě. „Asi víš, proč tu jsi. To vysvědčení je opravdu hrozné, i když ses v jednom předmětu zlepšil. Určitě si vzpomínáš, že za špatné vysvědčení jsem ti slíbil výprask.“

Popošel ke stolu a já si teprve teď všimnul, že na něm leží vařeka, tři rákosky, dva kožené řemeny a dřevěný příložník. Otec zpozoroval, že mi zrak dopadl na tyto trestací nástroje a řekl: „Ano, správně sis všimnul těch pomůcek na stole. Ty jsou připravené pro tebe. Já ti teď dám jednu minutu na to, aby sis je tady na stole seřadil do pořadí, ve kterém jimi chceš být potrestán. Až to uděláš, řeknu ti víc.“

„Ale já jimi nechci být potrestán.“, oponoval jsem.

„Na to jsi měl myslet dříve. ....dej se do toho, začíná ti běžet čas!“, odpověděl.

Přistoupil jsem ke stolu a začal řadit – vařeka jako první, rákoska, řemen, dřevěný příložník, rákoska, řemen, a v ruce mi zbyla rákoska. Kam s ní? Dostat rákoskou, řemenem a pak zase rákoskou? Brrrr, to ne. Začal jsem přeskládat. Rákoska, kterou jsem držel v ruce, na první místo, pak jsem nechal vařeku, přehodil jsem řemen s rákoskou, nechal dřevěný příložník a pak jsem opět přehodil řemen s rákoskou. Ještě jednou jsem si prohlédl pořadí a už nic neměnil. Oči jsem upřel na otce. Ten mě celou dobu sledoval a jakmile se náš pohled střetl, zeptal se: „Hotovo? Ještě máš čas na změnu.“

„Hotovo.“, odpověděl jsem.

„Dobře. Teď ti vysvětlím další postup. Rozhodl jsem se, že nedostaneš jeden velký výprask, ale rozložím ti ho na celý týden. Každý den po dobu jednoho týdne přijdeš jen ve spodním prádle v osm hodin večer do mé pracovny a požádáš mě o svou část trestu. Každý večer dostaneš výprask jedním trestacím nástrojem v pořadí, které sis zvolil. Sundáš si spodní prádlo a já ti nařežu v poloze, kterou sám určím. Počet ran je na mě. Minimální počet je pětadvacet ran. Po výprasku použitý trestací nástroj poklidíš, ostatní zůstanou u mě na stole, připravené na další dny. Rozumíš mi?“

„Ano, snad jsem vše správně pochopil.“, odpověděl jsem.

„Uvidíme. Hned si to vyzkoušíš. Teď se vysleč jen do spodního prádla!“

Neodporoval jsem a pomalu se začal vysvlékat. Otec si mezitím sednul na postel a koukal na mě. Jakmile mi na těle zůstaly jen mé bílé boxerky, řekl mi: „Takto ve spodním prádle si přijdeš každý večer pro svůj trest! ....to spodní prádlo si pochopitelně můžeš střídat.“, řekl mi trochu pobaveně.

„A teď si sundej i ty boxerky! Dnes tě čeká tě první výprask. Ty sis jako první určil rákosku, takže tě dnes čeká výprask rákoskou!“

Jakmile jsem byl nahý, přikázal mi: „Teď mi podej rákosku a požádej mě o přísný trest za své vysvědčení!“

Uchopil jsem rákosku, podal ji otci a při tom ze sebe vykřikl: „Tati, žádám o přísné potrestání za své vysvědčení.“

Rekl jsem to velice nerad, ale věděl jsem, že jinak by to bylo horší.

„Dobře, výprask si zasloužíš. Pojď sem! Přehni se mi přes klín a ruce si dej tady dopředu!“

Zaujal jsem požadovanou polohu, ruce svěřil dopředu a přidržoval se jimi koberce. Otec si mě upravil dle svých představ a začal s trestem. Rákoska zasvištěla vzduchem a se štiplavým plesknutím dopadla na můj holý zadek.

„Ááááá.“, zasténal jsem

Následovaly další rány, jedna za druhou.

„Ááááá...ááááá...“, skučel jsme a pocukával holým zadkem.

Ran bylo víc než pětadvacet, ale přesně jsem to nepočítal. Pak výprask konečně skončil. převzal jsem rákosku, posbíral svoje oblečení a odešel nahý z pokoje. Zadek mě pěkně štípal a byl poset mnoha rudými čarami od rákosky.

„Zítra přesně v osm, nezapomeň!“, zaslechl jsem při odchodu.

Druhý den v osm hodin večer jsem přišel do tátovy pracovny jen v přiléhavých světle modrých boxerkách. Věděl jsem, že mě čeká výprask vařečkou, jen jsem nevěděl v jaké poloze, ale to mi bylo v tu chvíli jedno. Vařečka přece není tak hrozná, říkal jsem si. Pokorně jsem požádal o další část svého trestu, podal vařečku a na pokyn si sundal boxerky. Otec převzal vařeku a vybídl mě k předklonu. Bez řečí jsem tak učinil. Poloha to pro mě byla nepříjemná, protože jsem neměl žádnou oporu, ale za chvíli jsem už vnímal jen tupý dopad vařečky na mou ničím nekrytou zadnici. Nebylo to tak hrozné jako výprask rákoskou, ale i tak jsem za chvíli začal cítit pálení mých půlek. Dostal jsem víc ran, než předchozí den, snad kolem 40. Můj zadek byl pak pěkně rudý. Po výprasku jsem převzal vařeku a své boxerky...a odešel z místnosti.

Další den mě čekal řemen. Mé boxerky šly brzy dolů a já se tentokrát musel přehnout přes hranu stolu.

„Dnes si budeš své rány pěkně hlasitě počítat!“, dostal jsem příkazáno.

Na můj holý zadek začal dopadat kožený řemen.

„Jedna.“, řekl jsem jen s malým heknutím.

„Dvě...tři....čtyři“. Každá rána byla hodně cítit. Pak jsem začal čím dál víc vzlykat.

„Ááá...šest.....ááááá.....sedm.....ááááá.....osm....“

Cukal jsem sebou a vzlykal. Táta mě přidržoval a řezal...a řezal.

Desátou ránu jsem neřekl dost hlasitě a tak mě táta vyzval: „Nebylo slyšet, tak znovu!“

„Aúúúú. Jedenáct.“

„Jakých jednáct? Desátá nebyla slyšet!“, opravil mě a hned mi uštědřil další ránu.

„Ááááá...deset.“

„No vidíš, to je lepší.“, pochválil mě a řezal dál.

Tátova ruka mě stále přidržovala v dané poloze a nepustila, dokud jsem nedostal přesně pětadvacet ran plus ty dvě navíc, které byly zopakovány. Pak tátova ruka povolila a já se směl opět narovnat. Vzal si podávaný řemen a se vzlykotem opět celý nahý odešel.

Čtvrtý den byla na řadě zase rákoska. Otec tentokrát zvolil přehnutí přes opěradlo křesla. Přehnutí ale nebylo přes opěradlo směrem k sedáku, jak jsem očekával. Otec chtěl, abych si stoupl bokem ke křeslu a nalehl si přes celé opěradlo. Lehnul jsem tedy břichem přes horní část poměrně širokého opěradla a rukama se přichytil ze stran. Neměl jsem tak moc možností se hýbat a to otec chtěl; jeho chladná ruka mi ještě přidržela záda. Pak začala rákoska sice pravidelně, ale pomale dopadat na můj zadek. Pekelně štípala.

„Au.“, sykal jsem.

Později jsem začal čím dál hlasitěji naříkat.

„Áááááá.....aúúúúú.....áááááá....“

Táta mě moc nešetřil. Schytl jsem rovných 30 ran.

Následující den mě čekal dřevěný příložník a poloha....? Tentokrát na posteli. Musel jsem si kleknout na postel, předklonit se a ruce položit na postel. Snad se tomu říká „poloha na všech čtyřech“ nebo tak nějak. Připadal jsem si jako nějaký pejsek, kterého pán chce potrestat, ale jakmile začal výprask, podobné myšlenky se vytratily. Vyšpulil jsem zadek a dostal na něj 35, možná 40 ran dřevěným příložníkem. Nebylo to tak hrozné, ale po předchozích výprascích mě zadek stejně dost bolel. Tentokrát jsem si před odchodem oblékl zpět své boxerky. Dřevěný příložník si však otec nechal u sebe, protože to byl jeho pracovní.

Další den v osm večer jsem dostal výprask řemenem.

Opět jsem si sundal své upnuté trenýrky a dostal příkázáno: „Klekní si tady před tím sedákem!“

Tím byla myšlena malá textilní kostka, sloužící za normálních podmínek k sezení. Otec si ke mně taky kleknul. Jeho chladivá ruka se dotkla mých holých zad.

„Přehni se!“, přikázal mi a jeho ruka mě mírně postrčila.

Přidržel si mě levou rukou a do pravé ruky uchopil kožený řemen. Upravil si ho v ruce, aby mě nezranila přezka a pak začal s trestem. Hned první rány byly hodně cítit. Neskrýval jsem svou bolest a po každé ráně zaúpěl: „Ááááá....“

Moc možností k pohybu jsem opět neměl, jen cukat zadnicí. Pokojem znělo mé nařikání: „Ááááá....ááááá....“, nebylo mi to však nic platné.

Po výprasku mě povolila otcova levá ruka. Já se narovnal a ještě v pokleku si rukama třel bolavý zadek. Otec vstal a počkal až se také postavím.

„Vidíš, vidíš. Měl ses pořádně učit. Teď vidíš, že neznalost bolí!“, řekl mi a podal mi řemen, abych jej mohl poklidit.

Ani jsem se neoblékal, jak mě zadek bolel, ale z pokoje jsem odcházel s ulehčujícím pocitem, že zítra mě čeká poslední výprask rákoskou.

Poslední den jsem se ale trochu zdržel na stolním tenise. Přišel jsem do tátovy pracovny o půl deváté v kraťasích a tričku. Omluvil jsem se, že jdu později a že jsem zapocený.

„Vidím, že spolehlivost a přesnost není zrovna tvou výsadou!“, řekl mi našťavaně.

„Běž se hned osprchovat! Ale nijak se tam neflákej, máš na to pět minut! Tak sebou pohni!“

Rychle jsem se vysvlékl a osprchoval. Pak jsem se narychlo utřel a vrátil v obepnutých slipech zpět do tátovy pracovny. Táta se na mě otočil.

„Tak ty ses zdržel na stolním tenise? Hochu, hochu...jsem sice rád, že sportuješ, ale měl bys být také dochvilný. Přines mi svoji tenisovou pátku, rád se na ni podívám!“

Nevěděl jsem proč to mám udělat, ale šel jsem pro ni. Po návratu jsem ji ukázal a na pokyn podal otcí.

„Tak si svlékni slipy...však už to znáš...“, vybídl mě a pohrával si s pátkou. Myslel jsem si, že si zkouší, jak se s ní hraje...ale on si zkoušel něco jiného, jak jsem měl za chvíli zjistit. Když jsem byl nahý, řekl mi, abych si klekl před sedák křesla a břichem si na něj lehnu. Můj zadek byl opět našpulený a ničím nekrytý. Otec poklekl ke mně a začal mě bít mou dřevěnou pátkou. Nebylo to tak hrozné, spíše nečekané. Zadek mi brzy zrudnul. Po zhruba 40 ranách toho nechal. Vstal jsem a chtěl odejít. Zarazil mě ale slovy: „To bylo za tvůj pozdní příchod. Teď mi podej rákosku a protože je to poslední část trestu, vyber si sám polohu, ve které chceš trest přijmout.“

Šel jsem ke stolu, vzal rákosku a podal ji otcí. Pak jsem se přehnul přes hranu stolu. Dostal jsem citelných 10 ran rákoskou. Pěkně jednu za druhou, prokládané mým vzlykotem.

Po narovnání mi přikázal: „Teď pojd' se mnou!“

...šli jsme k posteli.

„Tady si lehni si na záda, ale neboj se, spát nebudeme!“

„ .....táááák. A teď si dej nohy za hlavu a chytň si je!“

Moc jsem nechápal, ale po přitažení nohou jsem pochopil. Mé tělo se totiž stočilo a vykukla holá zadnice. Otec mě v této poloze silně přidržel a druhou rukou mě začal řezat. Byla to nezvyklá a nepříjemná poloha. Na zadku mi se svištěním přistálo dalších 15 ran rákoskou. Vzlykal jsem, ale nebylo mi to nic platné.

Najednou výprask přestal, táta položil rákosku na postel, ale nepustil mě....začal mě plácát rukou. Přidal mi 10 ran.

Po výprasku mě otec pomohl vrátit nohy do původní polohy vleže na zádech a poté mi i vstát.

„Tím máš svůj trest za vysvědčení za sebou. Příště se víc uč a nedělej vylomeniny, abych tě nemusel trestat!“

Ani jsem si neoblékal své slipy a s pláčem odešel. Přiznám se, že ten poslední trest na posteli s přitaženými nohy mě překvapil a zaskočil. Takhle jsem výprask ještě nikdy nedostal. Bylo to zvláštní. Zadek byl u toho dost napnutý a já si navíc musel držet nohy. Neměl jsem ani možnost ucuknout. Tato poloha mě opravdu překvapila...

Je pravdou, že se mé známky v dalších letech moc nezměnily, takže jsem dostal ještě mnoho dalších výprasků, ale o těch snad zase příště.

© Ramon 2006

www.spankboy.cz